

SŁOWO WSTĘPNE

Kościół od początku swojego istnienia głosi powszechne powołanie do świętości. O świętości możemy powiedzieć, że jest „zwyczajna”. Dotyczy ono wszystkich, bez wyjątku. Po dwudziestu wiekach Sobór Watykański II nie tylko o tym przypomniał, ale zaakcentował powszechność tego powołania (Lumen Gentium 39-42). Zgodnie z nauczaniem wypływającym z dokumentów programowych katechezy, odkrycie powszechnego powołania do świętości jest jednym z zadań życia chrześcijańskiego. Ma temu towarzyszyć żywy zmysł służby w miłości.

Świętość, którą człowiek otrzymał w raju, była darem od Boga. Została ona utracona na skutek grzechu. Od tego momentu dążenie do świętości stało się zadaniem. Słowo – Jezus Chrystus – stało się Ciałem, aby ludziom dać przykład największej świętości. W różnych chwilach swojego życia, człowiek wierzący ma podążać za Chrystusem, naśladować Go w świętości, w trosce o ubogich, pokorze, dźwiganiu krzyża i służbie. Istotą świętości, do której wezwani są wszyscy wierzący, jest miłość na wzór Chrystusa: „bądźcie więc wy doskonali, jak doskonały jest Ojciec wasz niebieskie” (Mt 5, 48). Jezus jest osobowym wzorcem doskonałości. Jak przypomina Katechizm Kościoła Katolickiego, „Miłość jest duszą świętości, do której wszyscy są powołani, kieruje wszystkimi środkami uświęcenia, formuje je i do celu prowadzi” (KKK 826). Jezus domaga się świętości nie tylko od grupy swoich uczniów, którzy mu towarzyszyli, ale od każdego człowieka, który przyjął chrzest. Wzywa każdego do naśladowania go, bez względu na pozycję społeczną czy sytuację materialną.

Papież Franciszek podkreśla, że „świętość jest najpiękniejszym obliczem Kościoła” (Gaudete et exultate 9). Świętość to kategoria, która wykracza poza życie doczesne. Jest także trudna do zdefiniowania i opisanie. To pojęcie używane w kontekście filozoficznym, teologicznym, etycznym, moralnym i pedagogicznym. Jest syntezą wartości takich jak prawda, dobro i piękno (F. Blachnicki). Sobór Watykański II, w Deklaracji o wychowaniu chrześcijańskim „*Gravissimum educationis*”, dążenie do świętości, rozumiane jako zbawienie, stawia jako główny cel wychowania. Praktyka i teoria pedagogiczna oraz teologiczna wskazują, że za wychowanie do świętości jest odpowiedzialna cała wspólnota Kościoła. W sposób szczególny jest to zadanie rodziny, parafii oraz szkoły, a także innych środowisk wychowawczych.

Katecheza staje przed zadaniem wspierania człowieka w rozwoju i dążeniu do wartości. Powinna także wspierać proces wychowawczy w szkole i rodzinie. Jak czytamy w Dyrektorium Kościoła Katolickiego w Polsce, „pamiętać przy tym trzeba, aby ideału wychowawczego w formacji ludzkiej chrześcijanina nie obniżać do poziomu miernego i przeciętnego, bowiem chrześcijaństwo godne swego miana nie może się wyrażać jedynie w przeciętnej uczciwości, dostosowanej do norm społecznych, ale musi być prawdziwym dążeniem do świętości” (PDK 26).

Niniejsza publikacja jest owocem refleksji katechetycznej nad zagadnieniem świętości. Składa się ona z dwóch części, po cztery artykuły w każdej z nich. Część pierwsza, zatytułowana „Wezwanie do świętości”, nakreśla ramy podejmowanej problematyki. Aby podkreślić źródła biblijne powołania do świętości, jest ona opatrzona także mottem „...w całym postępowaniu stańcie się wy również świętymi na wzór Świętego, który was powołał, gdyż jest napisane: Świętymi bądźcie, bo Ja jestem święty”. Są to słowa zaczerpnięte z Pierwszego Listu św. Piotra (1P 1,15-16). Studium pierwszej części publikacji obejmuje zagadnienia związane z powszechnym powołaniem do świętości, źródłami biblijnymi, ukazuje wymiar pneumatologiczny świętości oraz odnosi się do kierunków świętości w wymiarze teologicznym i pedagogicznym w nauczaniu papieża Franciszka.

Część druga publikacji zatytułowana jest „Troska o świętość”. Jest ona także opatrzona mottem biblijnym „...aby serca wasze utwierdzone zostały jako nienaganne w świętości wobec Boga, Ojca naszego, na przyjście Pana naszego Jezusa wraz ze wszystkimi Jego świętymi” (1Tes 3, 13). Cztery teksty, znajdujące się w drugiej części to przykład konkretnej odpowiedzi na Boże zaproszenie do świętości. Na to wezwanie odpowiedziało wielu świętych, między innymi św. Grzegorz Wielki czy Karol de Foucauld. Także małżeństwo czy życie rodzinne oraz szkolna lekcja religii mogą tworzyć rzeczywistość, która wspiera człowieka w rozwijaniu cnót i dążeniu do świętości.

W dzisiejszym świecie, nacechowanym pluralizmem, postmodernizmem, relatywizmem oraz nowoczesnością, powołanie do świętości jest wciąż aktualne. Autorzy tekstów oraz zespół redakcyjny przekonani są, że niniejsza publikacja jest pomocnym głosem, przypominającym o powszechności powołania do bycia świętym. Potrzeba z odwagą mówić o wierze i jej wymaganiach, aby w sercach i umysłach współczesnych ludzi zagościło pragnienie świętości. Jedynie trwanie przy Chrystusie i Jego Ewangelii może dać odwagę i siłę do wypełnienia tego zadania.

Redakcja wyraża wdzięczność wszystkim autorom, którzy podjęli wysiłek przygotowania tekstów do niniejszej publikacji. Wyrazy wdzięczności kierujemy także pod adresem ks. prof. Piotra Tomasika i całego zespołu redakcyjnego „Studiów Katechetycznych”. Wszystkim czytelnikom życzymy miłej i owocnej lektury oraz zapraszamy do podejmowania dalszych refleksji katechetycznych na temat świętości.

Ks. dr Tomasz Kopiczko